www.aminnews.ir
aminnewspaper1376
روزنامه سراسری و کثیرالانتشار صبح ایران
قیمت ۱۰۰۰۰ تومان
aminnewsagency
amine.mardom@yahoo.com

تکذیب سهم یازده درصدی ایران از خزر

یک ورق قرص از ۲۰۰ هزار تومان به ۳ میلیون تومان رسیده است

PDF Compressor Free Version

امین
دوشنبه ۱۹ مرداد ۱۴۰۵ / ۲۶ صفر ۱۴۴۸ هـ. ق / 10 August 2026 / شماره ۷۲۸۵ / سال بیست و نهم

دیدار رئیس جمهور با رهبر انقلاب

مسعود پزشکیان، رئیس جمهور، همزمان با شروع سومین سال ریاست‌جمهوری با رهبر انقلاب دیدار و گفتگو کرد. در این دیدار به تفصیل درباره مسائل و مشکلات کشور به‌ویژه تأمین نیازهای معیشتی مردم، شرایط موجود جنگ سوم و آینده پیش‌رو، تحولات حوزه و مدیریت مصارف «ریالی، ارزی و نظامی، راهکارهای ناظر به تأمین منابع انرژی» و همچنین تعامل اقتصادی با طرف‌های خارجی تبادل نظر شد.

نوبت اول

فراخوان مناقصه عمومی (ارزیابی کیفی فشرده یک مرحله ای)
به شماره ۲۰۰۵۰۹۲۷۶۹۰۰۰۰۲۹

شناسه آگهی: ۲۲۴۶۴۷۸
روابط عمومی شرکت گاز استان تهران

نوبت دوم

فراخوان مناقصه عمومی همراه با ارزیابی کیفی (فشرده)
یک مرحله ای

شناسه آگهی: ۲۲۴۱۰۲۱
روابط عمومی شرکت ملی پخش فرآورده های نفتی منطقه ساری

یادداشت

روزنامه‌هایی برای پاک کردن شیشه‌ها

نسیبه پیرایش

۱۷ مرداد بار دیگر آمد و رفت؛ روزی که در تقویم رسمی کشور به نام «خبرنگار» سند خورده است. طبق سنت مالوف، ادارات و ارگان‌های دولتی و حاکمیتی آستین بالا زدند تا در همایش‌هایی باشکوه، با سخنرانی‌های پرطمطراق درباره‌ی «قداست قلم» و «شان آگاهی‌بخشی»، از این قشر، تجلیل کنند.

اما پشت این ویترین پر زرق و برق و بعد از فروکش کردن طنین سخنرانی‌ها، حقیقت تلخ روزنامه‌نگاری امروز ایران خود را نمایان می‌کند: همه چیز در یک پذیرایی مختصر و کارت هدیه‌ای ناچیز خلاصه می‌شود، مبلغی که اندک است اما برای خبرنگار تحت فشار معیشتی، غنیمتی است تا ساعت‌ها سخنرانی کسل‌کننده و حرص‌درآور را به امید آن تاب بیاورد. این قاب غم‌انگیز، نمادی تام و تمام از تقلیل شان یک حرفه به «مزد بگیری فصلی» است. اما آیا این همایش‌ها و هدایای موقتی، تغییری در واقعیت بحرانی مطبوعات ایجاد می‌کند؟ واقعیت این است که امروز در ایران، روزنامه‌نگاری به یکی از آسیب‌پذیرترین و بی‌تامین‌ترین مشاغل تبدیل شده است.

برای درک بهتر این سقوط کافی است نگاهی به آن سوی مرزها بیاندازیم. در حالی که امروز در ایران رسیدن به تیراژ واقعی چند ده هزاری برای پرسابقه‌ترین روزنامه‌ها به یک رویای دوردست تبدیل شده است، در کشوری مثل ژاپن، روزنامه «یومیوری شیمبون» همچنان با تیراژی بالغ بر ۶ تا ۷ میلیون نسخه در روز منتشر می‌شود. حتی در اروپا و با وجود سیطره‌ی بی‌چون و چرای دنیای دیجیتال، روزنامه‌هایی همچون «بیلد» آلمان یا «گاردین» انگلستان هنوز با تیراژهایی صدها برابری نسبت به مطبوعات ما به حیات خود ادامه می‌دهند. این شکاف عظیم، صرفا ناشی از تفاوت تکنولوژیک نیست؛ بلکه نشان دهنده‌ی شکاف عمیق میان «رسانه به مثابه رکن دموکراسی» و «رسانه به مثابه ابزار روابط عمومی» است. ریشه این بحران را باید در سه لایه ساختاری جست‌وجو کرد:

نخست؛ بحران استقلال و مخاطب زدایی: مطبوعات مستقل ما امروز در محاصره خطوط نامرئی و مرئی، توانایی روایت بی‌واسطه واقعیت را از دست داده‌اند. وقتی رسانه نتواند آنچه را که جامعه می خوهد و نیاز دارد بازتاب دهد، مخاطب نیز به آن پشت می‌کند. ریزش شدید تیراژ روزنامه‌ها، خروجی مستقیم همین فرآیند است.

دوم؛ اقتصاد رانتی و وابستگی: در نبود مخاطب و خریدار واقعی، اقتصاد مطبوعات به آگهی‌های دولتی و یارانه‌هایی گره خورده که ساز و کار تخصیص آنها بیش از آنکه شفاف باشد، مبتنی بر روابط، رانت و میزان همسویی با نهادهای قدرت است. مطبوعاتی که مستقل بمانند، زیر بار هزینه‌های سرسام‌آور کاغذ، فیلم و زینک کمر خم می‌کنند و آنهایی که می‌مانند، برای بقا مجبور به کاهش هزینه‌ها می‌شوند.

سوم؛ قربانی شدن بدنه صنف: اولین قربانی کوچک سازی اضطراری تحریریه‌ها، خبرنگار است. تعدیل‌های پی در پی، نبود بیمه کارآمد، فقدان تسهیلات صنفی و در نهایت ناامنی شغلی، خبرنگاران را به حاشیه رانده است. در چنین فضایی «خبرنگار جستجوگر» جای خود را به «خبرنویس روابط عمومی» می‌دهد؛ کسی که استخدام می‌شود تا صرفا بولتن‌های خبری ادارات را بازنویسی کند، بدون آنکه حق پرسشگری داشته باشد. علاوه بر سانسور ساختاری که رمق مطبوعات را گرفته، شبح «خودسانسوری» نیز گور این حرفه را کنده است. جایی که روزنامه‌نگار پیش از آنکه ناظر بیرونی، قلمش را بشکند، خود به سلاخی واژگانش می‌پردازد. در این میان، قانون مطبوعات موجود نیز به جای آنکه سپر بلای آزادی قلم باشد، فرسنگ‌ها با نیازهای امروز رسانه فاصله دارد و اراده‌ای هم برای اصلاح آن به سود صنف دیده نمی‌شود.

روزنامه‌ای که نتواند بنویسد و خبرنگاری که نتواند بپرسد، رسانه نیست؛ کاغذی باطله است که کارکردش به پاک کردن شیشه‌ها تقلیل می‌یابد. حال این روزهای مطبوعات ایران خوب نیست و تا زمانی که نگاه امنیتی و اقتصادی به رسانه تغییر نکند، با هیچ کارت هدیه و تجلیل نمایشی، این بیمار رو به احتضار درمان نخواهد شد. این روز عزیز به باقی مانده بی رمق روزنامه نگاری مبارک.

تلاش دولت برای حل و فصل دعوی ایران در دریای خزر

*عاطفه پیرایش، دانشجوی دکتری فلسفه

به تازگی سه کشور پاکستان، ترکیه و عربستان پیمانی نظامی بسته اند که مطابق آن، حمله به هر یک از این کشورها به مثابه ی حمله به دو عضو دیگر است. انعقاد این پیمان به ویژه در زمانی که منطقه شاهد تنش های نظامی گسترده به ویژه در حوزه ی خلیج فارس است، اهمیت بسزایی دارد و مورد توجه بسیاری از کشورها قرار گرفته است. برخی از این کشورها، از اینکه عضوی از این پیمان نیستند، ناراضی هستند در حالی که برخی دیگر ممکن است این پیمان را تهدیدی برای خود تلقی کنند.

در این میان، واکنش ایران جالب توجه است. به نظر می رسد ارتباط اقتصادی نزدیک عربستان و سایر کشورهای خلیج فارس با چین سبب شده است که این کشورها از درگیری مستقیم با ایران اجتناب کنند. اما با توجه به اینکه عربستان در حال حاضر تحت محاصره ی دریایی حوثی های یمن قرار دارد و تاسیسات نفتی آرامکو در این کشور مورد حمله قرار گرفته است، این پیمان را می توان اقدامی در مقابل حوثی های یمن ارزیابی کرد اما ایران که یکی از اصلی ترین متحدان یمن است، واکنش مثبتی به این اقدام نشان داد و از ایجاد پیوندهای نزدیک میان کشورهای اسلامی استقبال کرد، با اینکه خود بخشی از این پیوند نیست. ممکن است ایران این پیمان را اقدامی در مقابل تحرکات زیادخواهانه ی اسرائیل در منطقه تلقی کند.

از سوی دیگر، توافق میان ایران و عمان در خصوص تنگه ی هرمز هنوز نهایی نشده است اما به نظر می رسد عربستان از این توافق استقبال می کند. هر چند هنوز سرنوشت این توافق مشخص نشده است اما اگر نهایی شود می تواند امیدها برای پایان تنش ها در منطقه را افزایش دهد. اما نباید فراموش کرد که علت اصلی آغاز تنش ها در منطقه نه انسداد تنگه ی هرمز که تقابل گسترده میان ایران و جبهه ی مقاومت از سویی و امریکا و اسرائیل از سوی دیگر است.

اگر تهدیدات علیه ایران به پایان نرسد و کشورمان حتی پس از حل و فصل مسئله تنگه هرمز، مورد حمله قرار بگیرد، ایران راهی نخواهد داشت جز آنکه از حوثی های یمن بخواهد متقابلا حملاتی را در تنگه ی باب المندب و به ویژه علیه عربستان صورت دهد. به نظر می رسد پیمان مکه بیشتر یک مانور دیپلماتیک باشد که در شرایط فعلی تاثیری بر روند رویدادها در منطقه نمی گذارد. بعید است عربستان، ترکیه یا پاکستان واقعا گزینه ی نظامی را انتخاب کنند.

اما شرایط ایران نه تنها در جنوب که در شمال نیز پیچیده شده است. معاهده ی جدید میان آذربایجان و ترکمنستان، سهم کمی از آب های دریای خزر برای ایران در نظر گرفته است و دولت به دنبال آن است که طرح تقسیم دریای خزر را پس از سالها در مجلس به تصویب برساند. برخی بر این باورند که ایران تحت تاثیر رویکرد روسیه به سهم کمی از دریای خزر قانع شده است در حالی که برخی دیگر مدعی شده اند که این اقدام به ساخت کریدور آذربایجان کمک می کند و در نهایت برنامه امریکا را در منطقه ی قفقاز جنوبی تکمیل می کند. ممکن است تلاش های اخیر دولت برای حل و فصل دعوی ایران در دریای خزر، با تلاش ایران برای توافق با امریکا مرتبط باشد.

تلفن تماس با
دفتر روزنامه امین
۰۴۱-۳۳۳۵۲۷۷۴
۰۴۱-۳۳۳۵۲۷۷۹